

JULIANNE
MACLEAN

Křižovatka života

motto

Křižovatka života

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Julianne MacLean

Křižovatka života – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JULIANNE
MACLEAN

Křižovatka života

Praha 2020

Copyright © 2018 by Julianne MacLean Publishing, Inc.
Translation © Dita Kelbelová, 2020
Cover photography © Africa Studio / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1729-4

ISBN e-knihy 978-80-267-1739-3 (1. zveřejnění, 2020)

Věnováno Stephenovi a Lauře

Kapitola první

Intuice je zvláštní věc. Někdy je to mrazení v zádech: rozhlédnete se a jednoduše víte, že se stane něco zlého. Jindy je to nenápadné našeptávání a vy se až později zamýšlíte nad některými událostmi a kroutíte hlavou nad tím, jak vám ta znamení mohla uniknout.

Dnes večer odjíždím domů z nedělní večere se svou matkou. Čeká mě hodinová cesta po temné silnici.

Když strčím klíčky do zapalování a zařazuji zpátečku, matka vyběhává z domu a divoce na mě mává. „Počkej! Abbie! Počkej!“

Vidím paniku v jejích očích a přeji si, aby se po těch betonových schodech nehnila, jako by dům za ní byl v plamenech.

Opatrně, mami...

Zatahuji ruční brzdu a stahuji okénko.

Můj zlatý retrívr Winston se na zadním sedadle zvedá a vrtí ocasem. Máma se k nám natahuje otevřeným okénkem a podává mi obrovskou krabičku plnou zbytků kuřecího od večere, které pro mě uvařila.

„Tohle sis zapoměla,“ dodává udýchaně.

Krabičku si od ní беру a odkládám ji na sedadlo vedle sebe. Winston zavětrí a šťouchá do mě tlapkou, protože ho zajímá, co je pod tím plastovým modrým víčkem. Poplácám ho po velké sametové hlavě.

„Jen klid, šéfe. To není pro tebe.“ Pak se usměji na mámu, která se třese v chladu pozdního listopadu.

„Díky, mami,“ říkám. „Kluci by mi neodpustili, kdybych přijela s prázdnýma rukama.“

Těmi „kluky“ myslím svého manžela Alana, kardiologa, za kterého jsem provdaná dvacet let, a svého sedmnáctiletého syna Zacka, který se mnou dnes nepřijel, protože má večer hokejový zápas.

„Určitě s sebou nechceš trochu koláče?“ ptá se máma. Mluví na mě skrz otevřené okénko a choulí se do svetru, aby jí nebyla zima.

Vím, že to nedělá vědomě, ale je mi jasné, že by chtěla, abych ještě chvíli zůstala. V tom velkém prázdném domě nikdy nezůstávala ráda sama – obzvlášť za takových sychravých tmavých večerů, jako je tenhle. Řekli byste, že když je vdovou už přes dvacet let, bude připravená přestěhovat se do něčeho menšího, ale já jí nic nevyčítám. Na to ji mám moc ráda. Proto každé nedělní odpoledne sedám za volant, abych s ní strávila pár hodin v domě, kde jsem vyrostla.

„Ne, díky,“ odpovídám. „Alan se zase snaží omezit kalorie.“

Vlastně se nesnaží, ale já teď už nechci čekat, protože doufám, že se stihnu vrátit do města včas na Zackův zápas. A brzy ráno už musím být na operačním sále – na sedmou hodinu mám naplánovanou operaci žlučníku.

Máma mi tiskne ruku. „Tak dobře, zlato. Popřej našemu chlapci štěstí na ledě a pozdravuj ode mě Alana. Vyřiď jim, že mi tu chyběli. A prosím, jeď opatrně.“

„Slibuju. A teď už se běž schovat, mami. Ať nezmrzneš.“

S přikývnutím si pospíší zpátky do schodů a já mám jako obvykle pocit viny, že ji tu nechávám samotnou. Ale říkám si, že si nesmím dělat starosti. Poradí si, a navíc vím, že jakmile zapne televizi, bude jí lépe.

Winston se na zadním sedadle chvíli točí dokolečka, až se

nakonec uvelebí a na příští hodinu se ukládá ke spánku. Zařazují zpátečku a couvám od domu.

Vyjíždím ze svého milovaného rodného města. Navzdory husté mlze jsou silnice suché. Lunenburg je malebné rybářské a loďářské městečko a rozvíjející se centrum umění, zapsané na Seznamu světového dědictví UNESCO pro svou historickou architekturu. A jak se dá očekávat, v létě to tu žije hlavně turistickým ruchem.

Když mím zářivě osvětlené restaurace na nábreží, neubráním se nostalgickému pohledu na přístaviště zalité třpytivým měsíčním světlem a vlnící se stíny lodních stěžňů na vodě. Je to krásný a poklidný výjev, a přesto je mi najednou smutno. Nevím proč. Dneska zkrátka nejsem ve své kůži. Možná je to kvůli mámě, protože mám pocit, jako by za posledních pár měsíců najednou zestárla. Nikdy o sobě nemluvila jako o „důchodkyni“, ani ve svých pětadesáti letech, ale v poslední době o tom často žertuje. Říká věci jako „Stáří není pro padavky!“ a „Kdybych si jen dokázala vzpomenout, na co zapomínám si vzpomenout!“.

Dneska, když nemohla přijít na to, jak si z telefonu stáhnout zprávy, prohlásila: „Příští zastávka, domov důchodců.“

Líbí se mi, že stárnutí bere s humorem, ale taky mi to připomíná, že tu nebude věčně a nakonec i naše nedělní večere zmizí v minulosti.

Trochu mě vyvádí z míry, jak rychle mi poslední dobou letí čas. Čím to je, že jak stárnete, ručičky na hodinách jako by neustále zrychlovaly? Asi na tom ale zas tak nezáleží, dokud jsem v životě šťastná.

Jsem šťastná?

Kupodivu se nad tím musím na pár vteřin zamyslet.

A pak nad sebou zakroutím hlavou... Copak jsem se zbláznila? Jasně že jsem šťastná. Jak by ne? Nic mi nechybí. Mám práci, která mě baví, nádherný dům, báječného manžela a syna,

na kterého jsem neuvěřitelně hrdá. Ve svém posledním ročníku na střední je Zack kapitánem hokejového týmu a předsedou studentské rady a skvěle se učí. Ale hlavně je to slušný člověk, přemýšlivý a laskavý.

Ale Zack odejde příští rok na univerzitu a pak si s Alanem zbudeme sami. Neumím si představit, jaký bude náš život, až Zack nebude bydlet doma. Teď se toho věčně děje tolik, že nevíme co dřív. V domě je spousta hluku, hudby a smíchu, když se staví Zackovi kamarádi. Pak tam bude jen příšerné ticho.

Ach bože, bože. Tyhle osamělé návraty z Lunenburgu mi dávají moc času na přemýšlení. Do nástupu na univerzitu koncem konců zbývá ještě celý rok.

Z úvah mě probírá Winstonovo dlouhé zafunění. Když se po něm krátce ohlédnu na zadní sedadlo, vidím, že leží na své dece schoulený do klubíčka a má zavřené oči. A z toho se chce spát i mně, protože jsem včera pozdě do večera byla na sále.

Abych se udržela vzhůru, zapínám rádio, na štěrbinu otevírám okénko, pouštím dovnitř chladný vzduch a potřesu hlavou, abych si ji vyčistila. Kontroluji hodiny na palubní desce. Je teprve sedm, takže mám dost času na to, abych se dostala domů, vyložila Winstona a dojela na stadion před začátkem utkání ve 20.15.

Vyhazuji blinkr a vjíždím na hlavní silnici. Pak přepínám na tempomat a na rádiu ladím stanici s klasickým rockem.

Všechno se to stane v jediném okamžiku, tak rychle, že vůbec nestačím přemýšlet.

Protijedoucí auto přejede do protisměru a mě oslní světla. V krvi mi zasyčí adrenalin. Instinktivně trhnu volantem doprava, abych se autu vyhnula, ale je pozdě. Trefuje mě do zádi auta s ohlušujícím skřípěním kovu o kov a moje SUV se roztáčí, jako bych jela po vrstvě ledu.

Hlava mi cukne doleva. Zavírám oči a držím se ze všech sil, zatímco se auto točí závratnou rychlostí. Winston kňučí, jak to s ním vzadu hází. A najednou nás to vyhodí do vzduchu. Auto přeletí přes krajnici a pak poskakujeme jako míč, jak se s třeskotem a rachotem valíme po náspu dolů.

Cítím ránu zleva do hlavy a pak se mi něco zarývá do tváří a drásá mi kůži. Dochází mi, že je to Winston, který pak zavýje, když s ním náraz mrští zpátky dozadu.

Chci ho chytit, vzít ho do náruče, abych ho ochránila, ale nemůžu vůbec nic. Všechno se to děje moc rychle. Dokážu se jen oběma rukama držet volant, zatímco se mi svět v kruzích točí před očima a všude kolem mě se třísť sklo.

Narážíme na něco tvrdého – dno rokle? – a pak všechno ztichne, až na moje srdce, které mi buší do žeber.

V tu chvíli se mě zmocní panika. Otevírám oči. Venku je tma, ale světlomety vysílají dva zářivé kužely do převalujících se mlhy a taky palubní deska je jasně osvětlená. Několikrát zamrkám a zjišťuji, že mi na řasy stekla krev. Otírám ji hřbetem ruky.

Mysli, Abbie. Co musíš udělat?

Od chvíle, co jsme se zastavili, pípá palubní počítač, jako by byl zmatený a chtěl, abych si zapnula pás. Anebo jde o nějaký jiný vážný problém? Nevybuchne motor? Rychle obracím klíčkem v zapalování. A obklopuje mě tma.

V dalším návalu strachu šmátrám po přezce pásu v zoufalé snaze uniknout z auta, ale ruce se mi třesou tak, že ji nedokážu rozepnout. Zavírám oči a na chvíli znehybním, několikrát se zhluboka nadechnu a zkouším to znovu.

Cvak.

Pás povolí a mně proletí hlavou – na jednu krásnou vteřinu –, že se konečně můžu pohnout. Jenže nemůžu. Mám zaklíněné nohy. Jsem v pasti.

Vzpírám se a trhám sebou, ale jsem přišpendlená pod palub-

ní deskou. Seshora mě do hlavy bolestivě tlačí střecha a já se nemůžu vysvobodit. Pokouším se otevřít dveře, ale jsou promáčkuté a ani se nehnu.

Srdce mi bije čím dál rychleji. Motá se mi hlava a já vím, že za to může strach a šok a že co nevidět omdlím.

Zavírám oči a snažím se zachovat klid. *Dýchej... Jednadvacet, dvaadvacet...*

„Pomoc...“, zašeptám roztřeseným hlasem.

Pak mi dojde, že neslyším Winstona, a otáčím hlavu na stranu. „Winstone? Jsi v pořádku?“

Žádná reakce. Kroutím se na sedadle ve snaze ohlédnout se dozadu. Svého psa nikde nevidím a zadní okno je celé vyražené ven.

„Winstone!“ ječím. „*Winstone!*“

Ve tmě nic nevidím a bojím se, že zraněný nebo mrtvý leží někde venku. Znovu se snažím vyprostit, ale je to beznadějně.

Zběsile se natahuji na sedadlo vedle sebe po tašce, abych našla telefon a přivolala si pomoc, ale nic tam není. Všechno vylétlo ven.

A pak v dálce zaslechnu sirény a prudce vydechnu úlevou. *Díky bohu. Pomoc je na cestě.*

Pokládám hlavu na opěrku a snažím se zklidnit srdce.

Kdybych jen měla po ruce telefon a mohla zavolat Alano-vi. Na to jediné dokážu myslet, zatímco si otírám krev z čela. *Alane, chci slyšet tvůj hlas... Chci slyšet, jak mi říkáš, že zas všechno bude dobré...*

Kapitola druhá

„Zkuste zůstat v klidu,“ mluví na mě mladý hasič a pak si svléká rukavici a chytá mě za ruku přes postranní okénko. Nezbylo v něm žádné sklo. „Dostaneme vás ven. Jak se jmenujete?“

„Abbie. Abbie MacIntyreová.“

„Těší mě, Abbie,“ říká. „Já jsem Troy. Už se vám nic nestane.“

„Viděli jste mého psa?“ ptám se. „Byl se mnou v autě, ale muselo ho to vymrštít zadním oknem.“

„Co je to za psa?“

„Zlatý retrívr. Jmenuje se Winston.“

„Podle Churchilla?“

„Ano.“

Troy dává pokyn jednomu z dalších záchranářů, aby si vzal jeho vysílačku, nahlásil pohřešovaného psa a prohledal okolí.

Slyším další sirény a příjíždějící auta – hasicí vozy, policejní auta a sanitky. Nahoře na silnici se zablýsknou barevná světla, ale hned je spolkne mlha.

Kroutím hlavou, bojím se, že se mi zvedne žaludek. „Není mi moc dobře.“

„Žádný div. Máte za sebou pár pěkných kotrmelců, ale nebojte se. Už vám jede na pomoc celý tým.“

Další dva hasiči obcházejí auto kolem dokola a všechno prohledávají s baterkami v rukách. Sledují, jak po temné rokli létají

kužely světla. Jeden hasič mluví vysílačkou s někým nad námi. Rozeznávám, jak říká, že zraněná je podle všeho stabilní.

Trvá mi několik vteřin, než mi dojde, že mluví o mně. To já jsem ta zraněná.

„Kdybych si jen mohla uvolnit nohy,“ rozčiluji se a znovu s nimi škubu, ale je to marné a při sebemenším pohybu mi třeští hlava.

Troy mě poplácá po předloktí. „Snažte se nenamáhat. Jen se uvolněte a nechte to na nás. My vás dostaneme ven. Jsme na to vybavení. Jen to zabere pár minut, než sem dostaneme všechny vercajk.“

Přikyvuji. „Může někdo prosím zavolat mému manželovi? Nevím, kde mám telefon.“

„Jasně. Jak se jmenuje?“

„Alan.“

Troy hvízdne a zamává na policistu, který právě klouže dolů po strmém náspu. „Můžete zavolat Abbiinu manželovi?“

Policista dojde až k nám a nakoukne do okénka. „Jak se cítíte, madam?“

„Dobře. Jsem jen otřesená, a nemůžu vyprostit nohy.“ Nevím, proč mu říkám, že je mi dobře, když to tak vůbec není. „Můžete prosím zavolat mému manželovi?“

„Samozřejmě.“ Vytáhne mobil a vyťuká číslo, které mu nadiktují. Dívám se, jak telefon chvíli drží u ucha a pak zavrtí hlavou. „Nikdo to nebere. Mám mu nechat vzkaz?“

„Ano,“ odpovídám okamžitě, rozčilená, že Alan nebere telefon, zrovna když ho nejvíc potřebuji.

Policista vysvětluje, že jsem měla nehodu a že mě převezou do Fishermanovy nemocnice v Lunenburgu pět minut odsud.

„Zkusím to zase za pár minut,“ slibuje mi potom.

Děkuji mu a najednou zjišťuji, že se nezvladatelně třesu. Usilovně se soustředím a snažím se uvolnit, ale s tímhle třesem mi sebepevnější vůle nepomůže.

„Jen se pokuste zůstat v klidu,“ domlouvá mi Troy. „Jste v dobrých rukách. Než se nadějete, budete venku. Hasiči jsou tu.“

Přikyvují a zkouším být trpělivá. A přitom si přeji, ať tenhle zlý sen už skončí.

Přijíždí tým pěti hasičů s těžkou technikou, kterou rozestavují kolem mého auta. To znamená hlučný generátor, obrovské kleště na ocel a hydraulický rozpínák.

Otáčím se k Troyovi, který pořád stojí u mě. Vypadá tak mladě – nemůže být o moc starší než můj syn.

„Našli už mého psa?“ ptám se.

Troy se obrací k chumlu míhajících se světel a záchranných vozidel nahore na silnici. „Asi ne.“

„Můžete to prosím zjistit?“ Jeden hasič vypouští vzduch z pneumatik auta a podkládá kola bloky, aby auto stabilizoval. „Mám o něj strach a nechci ho tu nechat.“

Aniž pustí moji ruku, volá Troy na policistu, který stojí těsně pod náspem a telefonuje. „Hej, Bobe! Můžeš se porozhlédnout po Abbiině psovi? Zlatý retrívr, vyhodilo ho to z auta. Jmenuje se Winston a určitě nebude daleko.“

S každou další vteřinou jsem nervóznější, protože Winston je na mě silně vázaný a vždycky si mě hlídá. Jestli utekl, tak musel být vyděšený nebo v šoku.

Policajt se vleče do kopce a já se snažím být statečná, když mi Troy říká, že mě přikryje plachtou.

„Roztáhnou auto hydraulickými kleštěmi a pak zvednou palubní desku, aby vám uvolnili nohy,“ vysvětluje. „Tahle plachta vás ochrání před střepy a ostrými kousky kovu.“

Přikyvují hlavou na souhlas, protože si moc přeji zůstat klidná, ale ve skutečnosti jsem vyděšená a on to ví.

„Budu celou dobu tady,“ ujišťuje mě a pak mě zakryje a podstoupí, aby hasičům nepřekážel.

Zvuk nůžek je ohlušující. Neslyším nic jiného než rachot strojů, kvílení kovu a tříštění skla. Bojím se, že se to na mě celé zboří,

ale stisk Troyovy ruky na rameni a zvuk jeho hlasu, jak mi všechno postupně vysvětluje, mi pomáhají zůstat při smyslech.

„Teď provádějí pomocné řezy v karosérii,“ říká mi. „Vím, že je to hlučné...“

Obrací se mi žaludek, když si vybavím hrůzu toho prvního nárazu a pak překotný pád ze svahu.

Už podruhé v životě jsem těsně unikla smrti. Poprvé to bylo v mých sedmnácti, když jsem rodila Zacka a málem přitom na porodním sále vykrvácela. Od té doby jsem vždycky byla vděčná za to, že jsem naživu. Teď si začínám říkat, jestli po mně Smrtka nejde.

„Tak...“, ozve se Troy, když nůžky ztichnou, „vedete si skvěle, Abbie. Teď zvednou palubní desku, takže by to mělo ulevit vašim nohám. Jen vydržte. Už to nebude trvat dlouho.“

Snažím se nemyslet na to, jak na tom moje nohy budou. Není snadné si říct, že všechno bude v pohodě. Jsem chirurg, takže vím, že některé věci se zkrátka spravit nedají.

Raději se v myšlenkách soustředím na Alana a doufám, že už dostal můj vzkaz, myslím na Zacka na kluzišti, který nemá po-
nětí, že jeho matka trčí uvězněná v troskách auta na dně rokle.

Rozpínák pomalu začíná zvedat desku a já cítím, jak tíha z mých nohou mizí. Do stehů mi v tu chvíli vystřelí prudká bolest, ale aspoň dokážu zahýbat prsty. To je dobré znamení.

Jakmile to jde, natahuji ruce a po hmatu kontroluji kolena a lýtka. Džíny mám roztrhané a na kůži vidím pár povrchových odřenin, ale nohy můžu v kolenou narovnat.

Další dobré znamení.

Troy ze mě odstraňuje plachtu, ale skoro ani nestačím sklonit hlavu, abych se podívala na nohy, a už mi kolem krku dávají fixační límec a zvedají mě z auta na spinální desku položenou na nosítkách. To všechno nesou dva záchranáři, muž a žena, kteří museli s vybavením slézt ze svahu, zatímco hasiči rozřezávali auto.

„Jsem doktorka,“ říkám jim. „Jak se jmenujete?“

„Já jsem Carrie a tohle je Bubba.“

Nemůžu pohnout krkem, ale stáčím pohled k Bubbovi, který se svou postavou a ježkem na hlavě vypadá jako vyhazovač. To jméno k němu sedí.

Carrie je hezká drobná blondýnka. Působí velmi soustředěným a profesionálním dojmem, když mi kolem paže stahuje rukáv na měření tlaku. Dávám jí chvíli na odečtení hodnot a vypuštění vzduchu.

„Jaký mám tlak?“ ptám se.

„Skvělý. Sto dvacet šest na osmdesát pět.“

„To je na mě docela dost, ale vzhledem k situaci to беру.“

Obklopují nás další lidé, aby mě pomohli vynést k silnici.

„Máte bolesti?“ ptá se mě Carrie.

„Dá se to snést. Bolí mě nohy a trochu mě pálí ty odřeniny na obličeji, ale to není nic strašného.“

Uvědomuji si, že Troy je pořád vedle mě a pomáhá záchranářům vynést mě do prudkého kopce, což vůbec není snadný úkol, protože je tu spousta kamení a suti.

Jako by toho nebylo málo, začíná pršet. Brzy mě do tváří štípají zledovatělé kapičky a musím zavřít oči.

Chvíli nato už překonáváme okraj náspu a jsme zpátky na silnici. Kolečka nosítek se dotknou země.

Znovu se ptám: „Dovolal se někdo mému manželovi?“

„To nevím. Zjistím to.“

„A viděl někdo mého psa?“

Carrie má práci dostat vozík k sanitce. Na ledovce jí ujíždějí a podkluzují nohy. „Vy jste měla v autě psa?“

„Ano.“

Troy vysvětluje za mě: „Je to zlatý retrívr. Jmenuje se Winston.“ Naklání se nade mě. „Nebojte se, Abbie. Hledáme ho. Najdeme ho, věřte mi.“

„Potřebuju vědět, že se mu nic nestalo.“

Troy mě s přikývnutím opouští a jde zjistit, jestli není něco nového.

Chtěla bych se posadit a rozhlédnout, ale jsem pevně připásaná k nosítkům a krční límec mi brání v pohybu. Mám pásek i přes čelo a na uši přitisknuté dva červené pěnové bloky, takže nemůžu otočit hlavou doleva ani doprava. Vidím jen zatažené noční nebe nad hlavami záchranářů a lesklé záclony mrznoucího deště, když se Carrie s Bubbou chystají naložit mě do sanitky.

Ze silnice je slyšet spousta hluku a lomozu od záchranných vozů a policisté usměřňují dopravu.

„Byl zraněný ještě někdo jiný?“ ptám se Carrie. „Prosím, řekněte mi, že nikdo neumřel.“

„Druhý řidič je už na cestě do nemocnice,“ odpovídá. „Ještě žije.“

„Aspoň jedna dobrá zpráva.“

Bubba uvolňuje předek nosítek z vozíku a vsouvají mě dovnitř.

„Stejně ale nechápu, jak se to vůbec stalo,“ říkám. „Prostě najednou přejel do protisměru. Vždyť ještě ani nepršelo.“

„No jo...“ ozve se Bubba. „Sice nepršelo, jenže ten chlápek smrdí, jako by se celý den koupal v chlastu.“

„Cože?“ Cítím, jak ve mně stoupá zlost. Ten druhý řidič byl opilý? Zatinám ruce v pěst, ale na vztek nemám čas, protože záchranáři už chtějí zavřít dveře sanitky.

„Počkejte. Prosím... Nechci odjet bez svého psa. *Winstone!*“ křičím v naději, že mě uslyší a přiběhne.

Zrychluje se mi tep.

Carrie upevňuje vozík v sanitce a přitom na mě konejšivě mluví. „Nebojte se, Abbie. Troy psy miluje. Postará se, aby Winstona našli. Ale teď už vážně musíme do nemocnice.“

Bubba zavírá dveře a já cítím knedlík v krku. Chce se mi brečet, protože nesnesu, aby si Winston třeba jen na vteřinu myslel, že jsem ho tu nechala.

A co Alan? Ví už o mé nehodě? Prosím Carrie, ať mu znovu zkusí zavolat, ale pořád to nebere. Pak ji požádám, aby zavolala Zackovi, ale ten už je určitě na ledě. Ani on se neozývá.

Prosím... Potřebuji svoji rodinu.

Nakonec Carrie poprosím, aby zavolala mé matce, a tentokrát se dovolá. Drží mi telefon u ucha, abych mohla s mámou promluvit a ujistit ji, že jsem v pořádku.

Máma brečí a já jí říkám, ať si nedělá starosti.

Rychle se vzpamatuje a slíbí mi, že se uvidíme v nemocnici. Carrie telefonát ukončuje a pak už s ječícími sirénami míříme k Lunenburgu.

Je těžké nemyslet na toho opilého řidiče a na to, jak ráda bych s ním zatřásla a vynadala mu za takovou pitomost a nezodpovědnost, ale vztek nic nezmění. Aspoň ne teď. Konec konců je taky zraněný.

A co Winston? Raději si ani nechci představovat, kde teď asi je. Co když se ztratil v lese? Co když je v šoku? A vylekaný vším tím hlukem a sirénami? Děsí ho ohňostroje. Pokaždé při nich zaleze někam do rohu a jenom se třese.

Prosím, Troyi... Prosím, najdi ho.

Kapitola třetí

„Mám sto chutí se zvednout a jít mu tu kyslíkovou trubicí trochu přiškrtit,“ mumlá moje matka, když vedle mě sedí v nemocnici.

Na mých rentgenových snímcích se neukázaly žádné zlomeniny, ale mám řeznou ránu na hlavě, což vysvětluje, proč mě tak bolí a proč si mě tu chtějí nechat přes noc na pozorování. Jinak jsem z toho vyvázla pozoruhodně dobře, jen s pár škrábanci a modřinami. Krční límec mi sundali, ale na další ošetření si musím počkat, protože jsme v malé nemocnici s omezeným počtem personálu a opilý řidič má momentálně přednost.

„Mami...“, plísňím ji mírně, ale samozřejmě vím, že by nic takového neudělala. A kromě toho jí nemůžu mít za zlé, že má vztek. Kdyby se něco podobného stalo Zackovi, tak bych toho opilého řidiče nejspíš měla chuť zabít. Obrazně řečeno.

A jiná moje část by chtěla jít na sál a pomoci, protože jsem kvalifikovaná lékařka a chápu, jak náročné to musí pro celý personál být, když je ve službě tak málo doktorů a sester.

Být to na mně, poslala bych toho chlapa rovnou do většího traumacentra v Halifaxu, ale já o tomhle nerozhoduji. Možná že záchranáři nechtěli jet tak daleko v tom mrznoucím dešti.

„Už ti zabraly léky na bolest?“ ptá se matka. Přikyvuji a snažím se na posteli trochu uvolnit.

Dali mi injekci ketonalu, který působí protizánětlivě a neuspá-

vá, a přestože bych se nebránila něčemu silnějšímu, vím, jak je důležité udržet mě při vědomí, aby mohli sledovat zranění na mé hlavě. Už mi položili všechny obvyklé otázky: Víte, jaký je den? Víte, kde jste? Víte, kdo je ta žena, co sedí vedle vás?

Krev na mém obličejí pocházela z hlubší tržné rány na temeni, nejspíš způsobené Winstonovými drápy, když s ním nárazy házely po vnitřku auta.

Když si na něj vzpomenu, otáčím se k mámě. „Mami, mohla bys poprosit Carrie, ať sem přijde? Chci zjistit, jestli už vědí něco o Winstonovi. A mohla bys zase zkusit zavolat Alanovi?“

Máma vytáhne z kabelky mobil a zvolí Alanovo číslo.

„Pořád nic,“ řekne po chvíli a zvedne se, aby se šla podívat po Carrie.

Dívám se na hodiny. Je teprve něco po deváté. Zack bude ještě na ledě, a jelikož jsem celkem v pořádku, nevidím žádný důvod vytáhnout ho uprostřed zápasu. Tenhle je důležitý. Ale možná je to nesmysl. Nejsem si jistá. Vůbec mi to nemyslí.

Zatímco čekám na zprávy od Carrie, využiji té chvíle a volám do nemocnice, kde pracuji, abych jim řekla, že plánovanou ranní operaci nebudu schopná provést. Vrchní sestra mě uklidňuje, ať si s tím nedělám hlavu. Operaci přesunou a na pár dní za mě zaskočí jiný chirurg. Radí mi, ať se teď postarám o sebe. „To je to nejdůležitější,“ uzavírá.

Loučím se s ní a snažím se trpělivě čekat, až se vrátí doktor a zašije mi ránu na hlavě.

Na ošetrovnu oddělenou modrým závěsem za mnou přichází Carrie. „Všechno v pořádku?“ ptá se.

Zvedám hlavu z polštáře. „Ano, ale pořád se nemůžu dovolat manželovi. Netuším, kde je a proč se neozývá. Potřebuju ho sehnat.“ Zavírám oči a kroutím hlavou. „Promiňte... Víím, že s tím nic nemůžete dělat. Máte nějaké zprávy o mém psovi?“

Její soucitný pohled se setká s mým a já znám její odpověď ještě dřív, než ji vysloví.

„Před pěti minutami jsem volala Troyovi. Už má po službě a sehnal pár známých, aby mu pomohli prohledat les. Taky po Winstonovi vyhlásili neoficiální pátrání. Policie o něm ví.“

„Božítku. Tvého psa stíhá policie!“ zvolá máma v předstíraném šoku, aby mi zvedla náladu.

Cením si toho pokusu, ale nejvíc mi zvedne náladu, až Winston najdou živého a zdravého. A až Alan dostane všechny zprávy a bude na cestě sem.

„Díky, Carrie,“ říkám. „Dejte mi vědět, když se něco dozvíte.“

„Nebojte se.“

S tím se obracím k odchodu a mě napadá, jak je na tom asi ten druhý řidič. Sice si za to může sám a málem mě zabil, ale je mi líto jeho i jeho rodiny. Uvažuji, jak je asi starý. Je to teenager jako Zack, s celým životem před sebou a rodiči, kteří ho milují a teď jsou bez sebe strachy? Nebo je sám rodič? Má děti, které ho potřebují?

O deset minut později Carrie odhrne modrý závěs a v rukách nese kartonovou krabici. „Dobrá zpráva. Našli vaši kabelku a pár dalších věcí z auta,“ oznamuje mi. „Trosky z auta byly podle poručíka Smithe rozeseté od silnice až dolů do rokle. Snažili se posbírat, co se dalo, ale byla tma. Pokud něco chybí, třeba to najdete zítra za světla.“

Červenám studem, protože nemám nejmenší tušení, co v krabici najdu. Včera večer si auto půjčil Zack, když jel s kamarády na basket. A dneska ráno byly pod zadními sedadly prázdné petky od vody, jeho smradlavé tenisky a pár tašek a obalů od McDonald's. A tak očekávám, že uvnitř krabice mě čeká právě tohle.

Carrie postaví krabici na okraj postele, abych se v ní mohla pohrabat.

Hned na první pohled objevuji svou hnědou koženou kabel-

ku s peněženkou, ve které nějakým zázrakem zůstaly všechny moje kreditky a doklady.

„Díky bohu.“ Vytahuji kabelku z krabice. „Zařizovat si tohle všechno znovu by byla strašná otrava,“ oddechují si a vzápětí se zastydím, že se starám o takové banality, když jsem dnes večer mohla zemřít. Měla bych být vděčná.

O něco klidněji sahám do kapsičky na zip, kam si obvykle dávám telefon, ale není tam. Pak si vzpomenu, že jsem si ho položila na sedadlo vedle sebe, než jsem vyjela od matčina domu, takže se po něm možná budu muset poohlédnout ráno na místě nehody. Kdo ví, kde skončil.

Dál se přehrabuji v krabici a nacházím Winstonovo vodítko, ale jen jednu ze Zackových tenisek. Ale co, už byly staré a obnošené, takže mu to třeba bude jedno.

A znovu mě zarazí, na co to proboha myslím. Bude radostí bez sebe jen kvůli tomu, že jsem naživu. Tenisky mu budou úplně ukradené. A mně je zase jedno, jaký binec po sobě nechal v autě. Protentokrát.

Ve spodním levém rohu nacházím svůj telefon.

No dobře, z toho můžu mít radost. Je to moje spojení s Alaniem a Zackem. Kontroluji zprávy, ale žádné nepřišly.

Facebook. Messenger. Taky nic.

Podrážděně sahám po plastovém víčku, které patřilo ke krabičce na jídlo. Po kuřeti a zelenině už není ani stopy.

V tu chvíli matka vytahuje svůj vlastní mobil a někomu volá. „Zkousím Alana,“ vysvětluje.

„Děkuju.“

Při dalším štrachání v krabici nacházím nabíječku na telefon, pár drobností ze zadního sedadla a zelené plátěné pouzdro z přihrádky, které obsahuje techničák a doklady k povinnému ručení. Ty budu určitě potřebovat.

Najednou zaslechnu hudbu. Zní mi povědomě, je to dramatický motiv z *Hvězdných válek* a ve mně se automaticky vzed-

me vlna radosti a úlevy, protože poznávám Alanův vyzváněcí tón.

Konečně je tady!

Pak si ale uvědomím, že hudba vychází z krabice na mém klíně. Se srdcem v krku prohrabávám zbytek věcí a hledám telefon, který vyhrává Alanovu znělku. Nacházím ho na dně pod nějakými roztrhanými papíry. Beru ho do ruky a nechápavě na něj zírám. Zapomněl si ho Alan u mě v autě? Proto ho nebral?

Ne, to není možné. Odpoledne jsme spolu telefonovali a od té doby u mě v autě nebyl. A všechno v téhle bedně se našlo na místě nehody. Nějaké věci posbírali i na silnici.

Jak tak mobil držím ve vzduchu, najednou začínám panikařit, protože pokud se Alanův telefon nenašel u mého auta, pak musel být z toho druhého.

Obracím se na matku. Nevěnuje mi pozornost, sedí vedle mě a čeká, až můj manžel zvedne telefon – ten, který držím v ruce. Tady, teď.

Kapitola čtvrtá

Bleskově, bez jediného slova vyskakují z postele na tvrdou podlahu. Nohy mám tak slabé, že se mi málem podlomí, ale belhám se k sálu. Když dojdou k otevřeným dveřím, dívám se dovnitř.

Řidič, který mě dnes večer málem zabil, leží intubovaný a v bezvědomí na posteli a bojuje o život. Je rozdrásaný, zkrvavený a skoro k nepoznání. Stará se o něj jedna sestra – ta, která mi dělala rentgen. Jmenuje se June.

Dělá se mi nevolno a hrdlo se mi stahuje děsem, ale kulhám do pokoje. Hned mě ale zarazí pach alkoholu.

June si mě všimne a pospíší si ke mně, aby mě vyvedla ven. „Promiňte. Tady nemůžete být.“

„Ale... Tohle je asi můj manžel.“ Ukazuji na muže na posteli.

Sestra June vraští čelo. Pak mě znovu pobídne k odchodu a při tom jí vidím na očích, jak je znepokojená. „Ne, doktorko MacIntyreová. Tohle je ten řidič, který do vás vrazil. Vzpomínáte si, co se stalo? Víte, kde teď jste?“

Chápu, že si myslí, že jsem zmatená nebo že blouzním, a já bych si ze srdce přála, aby to tak bylo. Ale poznávám Alanoovy boty a zbytky jeho kostkované košile odhozené na stole. Museli ji na něm rozstříhat, aby ho svlékli, když ho přivezli záchranáři.

Do očí se mi hrnou slzy a srdce se mi svírá nepředstavitelnou bolestí, když se vytrhávám sestře a jdu k posteli. Nemůžu uvěřit tomu, co vidím. Tohle není skutečné. Připadám si jako ve zlém snu, jenže vím, že se z něj neprobudím, protože jsem vzhůru.

Sestra June se mě snaží chytit za loket, ale já před ní ucukávám. „Ne. Tohle je můj manžel. Říkám vám... Jmenuje se Alan Sedgewick. Je mu čtyřicet šest let a narodil se desátého srpna. Je doktor.“

June se zamračí. Dochází jí, že možná přece jen nemám psychotický záchvat – že všechno, co říkám, je pravda.

„Po svatbě jsem si nechala svoje příjmení,“ vysvětluji. Hučí mi v uších a dělá se mi špatně od žaludku, když pokládám ruku na Alanovu odhalenou paži.

„Snažili jsme se dovolat k němu domů,“ vysvětluje mi sestra June.

„Ale nikdo to nebral,“ dokončuji za ni. „Protože tam nikdo není. Já jsem tady a můj syn má hokejový zápas.“

Jsem v takovém šoku z toho, co se děje, že se celá třesu.

Ohlídím se na hodiny. Čtvrt na deset. Zack se brzy ozve. Neumím si představit, jak mu to vysvětlím.

Znovu se dívám na Alana – na jeho potlučený a zakrvácený obličej, na trubici zasunutou do jeho krku, na infuzi v jeho ruce. Prohlídím si jeho nohy. Džíny mu odstříhli, takže jsou vidět řezné rány a pohmožděniny.

„To musí být nějaký omyl,“ snažím se to nějak vysvětlit. „Jeden ze záchranářů mi řekl, že ten druhý řidič pravděpodobně řídil pod vlivem alkoholu, ale můj manžel nepije. Někdy si dá skleničku vína k večeři, ale je zodpovědný. Má rodinu. Za volant by opilý nikdy nesedl.“

Sestra mi věnuje soucitný pohled a stiskne mi rameno. „Je mi to moc líto, doktorko MacIntyreová. Musí to pro vás být strašlivý šok.“